

Arrest

nr. 51 947 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, dient op 11 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

1.2. Op 6 augustus 2010 wordt zijn aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Op 1 september 2010 wordt deze beslissing ter kennis gegeven. Diezelfde dag wordt ook aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die als volgt zijn gemotiveerd:

“Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wil zich beroepen op de criteria 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene hier aanwijzingen van terug te vinden. Het argument van betrokkenes advocaat, met name dat betrokkene herhaaldelijk op zoek ging naar werk en dit zag als een poging tot het bekomen van een wettig verblijf, kan niet weerhouden worden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Wat de verwijzing naar artikel 8 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonbaar dat hij hier een gezins-, familieleven heeft. Betrokkene laat immers na om zijn afstammingsband te bewijzen.

Betrokkene haalt aan dat men van hem niet kan verwachten dat hij na 7 jaar plots al zijn sociale banden opgeeft. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds 7 jaar de tijd heeft gehad om zijn verblijf te proberen legaliseren. Dat hij dit niet gedaan heeft is te wijten aan zijn eigen houding op dat moment, zodoende is hij zelf verantwoordelijk voor de sociale banden die hij hier inmiddels opgebouwd heeft.

Het feit dat betrokkene sinds 2002 in België zou verblijven, zich verdienstelijk zou kunnen maken in de landbouwsector, werkbereid zou zijn, zich zou ingeschreven hebben voor cursussen Nederlands, een beetje Nederlands zou spreken, dat hij hier familiale en sociale banden zou hebben en getuigenverklaringen kan voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Ten slotte beweert betrokkene dat hij nog maar weinig banden heeft met zijn land van herkomst. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 34 jaar lang in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst."

"REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."

2. Over de rechtspleging

In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin de verwerende partij kan veroordelen tot de kosten van het geding. Het verzoek daartoe van verzoekster wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 E.V.R.M..

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting over de draagwijdte van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de regularisatiecriteria. Hij betoogt dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat hij geen geloofwaardige poging heeft ondernomen om zijn illegale verblijfstoestand te regulariseren. Hij benadrukt dat hij toen hij pas in het Rijk was, hij advies heeft ingewonnen teneinde zijn verblijfstoestand te regulariseren. Hij heeft toen deze procedure niet opgestart omdat deze geen kans zou maken. Hij verbleef evenwel verder in België en werkte in de landbouwsector en maakte zich dus dienstig voor de maatschappij. Verzoeker voelt zich dan ook terecht benadeeld ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstartten, hoewel die geen enkele slaagkans had. Hij stelt dat, gezien zijn gedragingen en eerlijkheid, hij in aanmerking komt voor toepassing van criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009. Zijn volledige handelen dient te worden aanzien als geloofwaardige poging om alhier wettig verblijf te houden. Zelfs al zou nu door hem geen toepassing van criterium 2.8A kunnen ingeroepen worden – quod non – dan moge het duidelijk zijn dat hij in zijn aanvraag tevens het element van lang verblijf in België aanhaalt, met andere woorden beroept verzoeker zich op artikel 8 E.V.R.M.. Verzoeker betoogt dat hij een feitelijk gezin vormt met zijn broer en dat hij sinds zijn binnenkomst in het Rijk bij hem verblijft in Roeselare. Hij stelt ten eerste dat het niet kan ontkend worden dat zij broers zijn. Verzoeker brengt daarom de geboorteakte van zijn broer M. BENOUIJA in de debatten. Hij stelt dat uit analyse van dit stuk samen met stuk 2 dat gehecht was aan zijn verzoek tot regularisatie, blijkt dat beide broers zelfde vader en moeder hebben. Hij stelt dat dit stuk indertijd niet werd voorgelegd en het inderdaad strikt genomen zo is dat de Raad haar beslissing in principe moet steunen op de elementen die aanwezig waren op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst naar het Hof van Cassatie die overwoog dat rekening kan gehouden worden met de feitelijke elementen die dateren van na de weigeringsbeslissing of die pas na die beslissing werden bekendgemaakt. Ten tweede stelt hij dat zijn familiale band met zijn broer voldoende hecht is, gezien de intensiteit van de band en de duur van het samenwonen. Zijn gezinsleven vindt plaats bij zijn broer in België. Verzoeker ontkent niet dat hij familie heeft in zijn land van herkomst, maar dat ten aanzien van deze personen onmogelijk sprake van een gezinsleven kan zijn. Tenslotte stelt verzoeker dat bij een inmenging in het gezinsleven er een afweging dient te gebeuren tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling. Hij stelt dat deze belangafweging niet terug te vinden is in de bestreden beslissing, aangezien er in de motivering van de bestreden beslissing enkel sprake is van een loutere formele motivering met standaardzinnen. Verzoeker stelt ook dat hij nooit gewelddadige feiten heeft gepleegd en dat de banden met zijn moederland uiterst summier zijn. In zijn repliekmemorie herneemt verzoeker dit eerste middel.

3.1.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het feit dat hij in illegaal verblijf is tewerkgesteld een strafbaar feit is, en zeker geen geloofwaardige poging om zich op een legale manier te integreren in het land. Inzake de schending van artikel 8 E.V.R.M. stelt de verwerende partij dat het ongeloofwaardig is dat hij in het thuisland geen sociale banden meer zou hebben en dat de sociale banden in België te wijten zijn aan verzoekers eigen houding en gedragingen.

3.1.3 Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard omwille van het feit dat de verzoeker, die zich beriep op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, nooit een wettig verblijf gehad heeft voor 18 maart 2008 noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om een wettig verblijf in België te bekomen.

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 11 december 2009 blijkt duidelijk dat verzoeker zich in hoofddeorde heeft beroepen op criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009. Hij geeft daarin aan dat hij een ononderbroken verblijf in België heeft gehad van minstens vijf jaar en dat voor hem zijn geloofwaardige pogingen om wettig verblijf te bekomen voor 18 maart 2008 inhoudt dat hij werk heeft gezocht. In ondergeschikte orde beroept verzoeker zich in zijn aanvraag op een prangende humanitaire situatie, met name zijn gezinsleven met zijn broer in Roeselare sinds 2002. Criterium 2.8A vindt toepassing (duurzame lokale verankering in België) wanneer een vreemdeling een ononderbroken verblijf van vijf jaar voorafgaand aan zijn aanvraag kan aantonen evenals een periode van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of wanneer hij voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent als volgt: *“Betrokkene wil zich beroepen op de criteria 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene hier aanwijzingen van terug te vinden. Het argument van betrokkene’s advocaat, met name dat betrokkene herhaaldelijk op zoek ging naar werk en dit zag als een poging tot het bekomen van een wettig verblijf, kan niet weerhouden worden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.”* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad niet dat verzoeker voor 18 maart 2008 een wettig verblijf heeft gehad of dat verzoeker dit heeft aangetoond. Zoals de bestreden beslissing terecht stelt kan het herhaaldelijk op zoek gaan naar werk niet aanzien worden als een poging tot het bekomen van een wettig verblijf. Immers kan niet ingezien worden hoe verzoeker voor 18 maart 2008 als illegaal verblijvende vreemdeling via het op zoek gaan naar werk zijn verblijf poogde te legaliseren. Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift trouwens zelf dat hij, toen hij pas in het rijk was, geen procedure tot regularisatie van zijn verblijfsstoestand heeft ingediend aangezien deze geen kans zou maken waarmee hij impliciet zelf lijkt te erkennen dat hij voor 18 maart 2008 geen geloofwaardige poging heeft ondernomen om wettig verblijf in het Rijk te bekomen. Met zijn argumentatie maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat hij niet voldoet aan criterium 2.8A omdat hij geen geloofwaardige poging heeft ondernomen om wettig verblijf te bekomen.

Aangaande het argument van verzoeker dat hij een gezin vormt met zijn broer en de verwijzing naar artikel 8 EVRM merkt de Raad op dat de bestreden beslissing hieromtrent als volgt motiveert: *“Wat de verwijzing naar artikel 8 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat hij hier een gezins-, familieleven heeft. Betrokkene laat immers na om zijn afstammingsband te bewijzen.”* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad geen bewijs van zijn afstammingsband heeft neergelegd. Verzoeker betwist dit evenmin in zijn verzoekschrift. Verzoeker tracht deze afstammingsband nu wel te bewijzen door een stuk te voegen aan het inleidende verzoekschrift. De Raad wijst er evenwel op dat bij de controle van de regelmatigheid van een administratieve beslissing, de Raad de beslissing dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. In casu treedt de Raad overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet namelijk op als annulatierechter en is hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Met andere woorden is de Raad in casu enkel bevoegd om na te gaan of de verwerende partij de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij naar recht en redelijkheid is kunnen uitgaan van de door haar vastgestelde gegevens.

Het komt de Raad niet toe het feitenonderzoek over te doen en in de plaats van de overheid te beoordelen of verzoeker in aanmerking komt voor regularisatie. De argumentatie van verzoeker, waarbij hij verwijst naar rechtsleer en rechtspraak die geen betrekking hebben op de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter an sich, doet hieraan geen afbreuk.

Nu blijkt dat de bestreden beslissing terecht motiveert dat verzoeker zijn afstammingsband niet heeft bewezen en hij derhalve niet aantoonst dat hij een gezins-/familieleven heeft in België in de zin van artikel 8 EVRM, kan verzoeker in zijn verzoekschrift niet dienstig argumenteren dat dient gekeken te worden of de familiale band voldoende hecht is en dat de dienst Vreemdelingenzaken een belangenafweging had moeten doorvoeren. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het E.V.R.M. dient verzoeker namelijk te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het E.V.R.M. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het E.V.R.M. (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient, in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. Gezien de hierboven gedane vaststelling, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij artikel 8 E.V.R.M. geschonden heeft doordat zij stelt dat verzoeker zijn gezins- en familieleven niet heeft aangetoond. Bovendien wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de argumenten van verzoeker aangaande zijn sociale relaties – waarbij moet gewezen worden op het feit dat de Raad van State meermaals geoordeeld heeft dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172 824, RvS 14 november 2005, nr. 151 290, RvS 15 februari 2005, nr. 140 615, RvS 23 januari 2002, nr. 102 840) - en het gegeven dat hij nog maar weinig banden heeft met zijn land van herkomst in zijn oordeelsvorming heeft betrokken en gemotiveerd heeft waarom deze elementen niet in aanmerking komen voor regularisatie.

Verzoeker heeft noch een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker betoogt dat zorgvuldigheidsplicht is geschonden doordat de weigering gebeurde op een zeer summiere en gestandaardiseerde analyse van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens. In zijn repliekmemoirie benadrukt verzoeker dit tweede middel.

3.2.2. In haar nota met opmerkingen geeft de verwerende partij aan dat verzoeker niet duidelijk maakt waarom de bestreden beslissing onzorgvuldig zou zijn. Zij stelt dat verzoeker nalaat zijn middel met concrete feiten of gegevens te onderbouwen.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding kennelijk redelijk geoordeeld dat de aanvraag van verzoeker ongegrond is. Waar verzoeker meent dat het in casu zou gaan om een zeer summiere en gestandaardiseerde analyse van de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden merkt de Raad vooreerst op dat de gemachtigde – door de gegrondheid van de aanvraag te behandelen – aanvaard heeft dat er in casu buitengewone omstandigheden voorhanden zijn zodat verzoeker geen enkel belang heeft bij het aanvoeren van deze kritiek. Voorts blijkt dat de bestreden beslissing de specifieke situatie van verzoeker heeft beoordeeld zodat niet kan ingezien worden op welke manier de bestreden beslissing een gestandaardiseerde analyse zou kunnen inhouden. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het motiveringsbeginsel en meer in het bijzonder van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel. Na een theoretische uiteenzetting stelt verzoeker dat de motivering uitgebreider moet zijn bij beslissingen op grond van een discretionaire bevoegdheid en dat in casu een duidelijke en concrete gemotiveerde belangenafweging niet gebeurde. In zijn repliekmemoirie benadrukt verzoeker dit derde middel.

3.3.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd en dit zowel in rechte en in feite.

3.3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Daarnaast wordt in de motivering elk van de door verzoeker in zijn aanvraag aan gehaalde elementen behandeld en besproken. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing uitgebreider had moeten zijn, gelet op de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid terzake, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid alle elementen van de aanvraag heeft onderzocht en in de bestreden beslissing gemotiveerd heeft waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor regularisatie. Waar verzoeker van oordeel is dat er geen gemotiveerde belangenafweging is gebeurd, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt waarom verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de toepassing van artikel 8 EVRM. Bovendien wordt tevens gemotiveerd waarom zijn sociale banden niet kunnen weerhouden worden en dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst gelet op het feit dat hij daar 34 jaar verbleven heeft. Het betoog van verzoeker mist feitelijke grondslag.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit voorgaande bespreking. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat op basis van de gegevens van het dossier zoals deze gekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing, de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze de bestreden beslissing heeft genomen.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Verzoeker stelt dat er geen wettelijke criteria zijn voor de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat in het algemeen kan gesteld worden dat regularisatie alleen moet

worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn. Hij geeft aan dat er naast de criteria voor regularisatie zoals deze staan in de instructie van 19 juli 2009 er ook het criterium “bijzondere banden met België / prangende humanitaire situatie” bestaat. Door dit zo te stellen heeft de verwerende partij verwachtingen gecreëerd ten aanzien van bepaalde groepen van vreemdelingen, waaronder ook verzoeker. Hij stelt dat hij hier is sedert 2002 en zich goed heeft geïntegreerd en heeft gewerkt in de landbouwsector en dat daarom zijn volledige leefwereld zich hier in België situeert. Verzoeker meent dan ook dat hij in aanmerking komt voor regularisatie en dit op basis van humanitaire redenen. Verzoeker stelt dat door eerst zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren doch deze af te wijzen, het vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel flagrant werd geschonden. In zijn repliekmemorie benadrukt verzoeker dit vierde middel.

3.4.2. De verwerende partij stelt dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de instructie vermits deze vernietigd is door de Raad van State. In elk geval voldoet verzoeker volgens de verwerende partij niet aan criterium 2.8A van de instructie.

3.4.3. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Inzake de instructie van 19 juli 2009 verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel. Er dient opnieuw benadrukt te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Door de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, gaat de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid zijn discretionaire bevoegdheid niet te buiten. In elk geval werden in casu de elementen waarop verzoeker zich beriep – in hoofddeel criterium 2.8A en in ondergeschikte orde artikel 8 EVRM en dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt – onderzocht door de verwerende partij. Zijn aanvraag werd dus behandeld volgens de structuur en argumenten die hij zelf heeft aangevoerd en dus volgens zijn verwachtingen. De Raad ziet dan ook niet in hoe in casu het vertrouwens- en rechtzekerheidsbeginsel geschonden is.

Het vierde middel is ongegrond.

3.5.1. In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, met name van de artikelen 10, 11, 191 van de Grondwet. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel en de wet naast zich neerlegt. Verzoeker herhaalt dat hij geen regularisatieaanvraag heeft ingediend toen hij in het Rijk kwam omdat deze geen kans op slagen had. Hij voelt zich dan ook benadeeld ten aanzien van vreemdelingen die wel een regularisatieprocedure hebben opgestart hoewel die geen kans op slagen had. In zijn repliekmemorie benadrukt verzoeker dit vijfde middel.

3.5.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat verzoeker nooit eerder een inspanning heeft gedaan om zijn verblijfstoestand te regulariseren. Hij vergelijkt zich met vreemdelingen die wel inspanningen gedaan hebben om hun verblijf te regulariseren zodat er sprake is van een objectief verschil. Verzoeker bewijst evenmin dat zijn situatie vergelijkbaar is met die van andere vreemdelingen. Verzoeker toont met zijn betoogt geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

3.5.3. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Zoals hiervoor reeds gesteld heeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich binnen zijn discretionaire bevoegdheid die hij bezit inzake de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ertoe verbonden de criteria van de vernietigde instructie te blijven toepassen. Zoals blijkt uit de aanvraag heeft verzoeker zelf zich gebaseerd op

criterium 2.8.A van de vernietigde instructie. Dit criterium stelt uitdrukkelijk dat men ofwel een ononderbroken verblijf van vijf jaar voorafgaand aan zijn aanvraag kan aantonen evenals een periode van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of dat men voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Dit betreft een objectief criterium waarvan de correcte toepassing inzake de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan leiden tot een schending van het gelijkheidsbeginsel. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid terecht geoordeeld dat pogingen om werk te vinden voor 18 maart 2008 geen geloofwaardige pogingen zijn om een wettig verblijf te bekomen. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het vijfde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. S. TRICOT,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. TRICOT

S. DE MUYLDER